

Karol Maliszewski

Rojen 1960 v Nowi Rudi. Na visoki šoli v Jeleni góri predava sodobno poljsko literaturo. Pesnik, prozaist, kritik. Napisal je sedem pesniških zbirk in tri knjige proze. Dobitnik številnih literarnih nagrad.

Pri nas nimamo poezije

Izlet v mestece,
v knjigarno,
pri nas nimamo poezije
– kje pa jo imajo?

tam in tam jo imajo.

Nazaj
na vlak.

Peljem se (bled kot papir,
na katerega pišem o mimobežnih
vaseh, mestecih; prav o vsem).

Starci se vozijo s kolesi

Starci se vozijo s kolesi
ti se poglobiš v pisma
kot lanskoletni ptič v kup listja
otrdela je zemlja nekdanjega prostranstva
starci se vozijo s kolesi
čez prazen park čez redko meglo
kašelj predre kosmato tišino
vrtnica pošilja trnje v izvidnico
k raskavim obrazom ki buljijo v
vzorke na ženskih oblekah
tam nekje v nekdanji goščavi

Hodijo po gramoznem nasipu
in štorasto skočijo na škripajoče sedeže
vidim jih z vlaka
zunaj jih možak v debeli baretki vodi tja
kamor koli pač pelje pot

ojoj bogpomagej
pejmonadopust
zakugapane

Starci se plaho vozijo s kolesi
po robu polja kakor po preostanku
pripadajočega sveta
in se manjšajo v daljavi skupaj z vagonom
ti pa mahaš z roko
če to počnem tudi sam ni pomembno
ni ločitve

Starci sedijo na kamnih

Ugasniti motor, ohraniti hitrost

Si rosa, ki bi jo rad pil
iz umazanih rok tega sveta;
če ti je ime Eva,
to pomeni, da je mogoče začeti znova.

Pred sabo imam dve poti,
še le pozneje bom opazil tretjo,
ki vodi čez reko. Njeno žuborenje
narašča na kamnitem pragu, zasliši se krik

nekje se končajo telefoni, povezave so prekinjene;
tukaj kanja zažge in pogasi
nebo v enakomernih presledkih,
kot cestni čuvaj

slišim šum, sem v notranjosti,
slapovi tega sveta
me zelo zanimajo,
ker zajemajo hlad.